

komme til at foreligge, hvis Ændringsforslagene vedtages, medens Øjemedet i det oprindelige Lovforslag ikke var angivet paa anden Maade end den, jeg har omtalt.

Jeg har kunnet tiltræde disse Ændringsforslag, fordi jeg har den Mening, at den Begrænsning, som her foretages af Finansministerens Bemyndigelse, er heldig. Jeg har allerede ved første Behandling udtalt, at jeg allerhelst saa, at Loven blev begrænset til 1 Aar, saaledes at Finansministerens Bemyndigelse kun gjaldt for 1 Aar, og han, naar Finansaaret var gaaet, og der atter skulde være et saadant Beløb paa næste Finanslovsforslag, atter maatte komme til os og forlange en Statslaanslov, der bemyndigede ham til at udstede Statsobligationer for det paagældende Beløb. Jeg har dernæst frygtet, at naar man gav Ministeren en ubegrænset Bemyndigelse, vilde det føre til, at Ministeren udstedte Statsobligationer til forskellig Rentefod i 3 paa hinanden følgende Aar f. Eks., og disse Statsobligationer kom til at udgøre Dele af forskellige Serier. Denne Mulighed, at der saaledes hvert Aar kommer til at foreligge ganske smaa Statslaan, der plaffes løs, naar det behager den højtærede Minister, har jeg anset for uheldig. Mine Meningsfæller i det andet Ting have ogsaa haft den Mening, at naar man overhovedet skulde gaa til saadanne Statslaan som af Ministeren foreslaaet, saa var det det heldigste at benytte dem til Afholdelse af saadanne Udgifter, som her er Tale om, Jernbaneudgifter, Havneanlæg og den Art Ting. Jeg kan heller ikke se andet, end at man, naar man vedtager dette, giver Ministeren en rimelig Laanebemyndigelse overfor Udgifter, der i høj Grad ere paakrævede, fordi Arbejdsløshed og økonomiske Forhold gøre det heldigt, at der tages fat paa Jernbanebygning, Havnebygning og lignende. Man sørger derved ogsaa for, at det enkelte Aars Budget ikke bliver belastet mere end nødvendigt, saa at man ikke for den Art Udgifters Skyld skal gaa til at opkræve nye Skatter og paalægge Befolkningen nye Byrder, hvilket bliver uforlødent, naar man kan afholde de paagældende Udgifter ved Forbrug af Formue. Jeg kan derfor ganske tiltræde dette. Og spørger man saa: For hvilket Beløb vil der saa blive udstedt Statsobligationer, naar disse Ændringer vedtages? vil jeg anslaa det Statslaan, som i Virkeligheden her optages, til ca. 15. Mill. Kr. Det er i Realiteten, naar man ser bort fra det for-

melle, et Salg af indenlandske Obligationer til 15. Mill. Kr., som skulde anvendes til Jernbanebygning og Esbjerg Havn.

Nu har det ærede Medlem, der hører til den frikonservative Gruppe (Rottbøll), vel tiltraadt denne Ændring, men i Betænkningen tager han en Reservation, som jeg meget vel forstaar ud fra hans Standpunkt, det er nemlig det, at man hellere skulde holde inde med Jernbanebygning end at fremskynde saadant. Derfor forstaar jeg saa godt, at det ærede Medlem har givet sin betrængte Sjæl og sin foruroligede Samvittighed Luft i Betænkningen. Det er jo klart nok, at giver man Finansministeren en saadan Bemyndigelse, hvorefter den Art af Udgifter kan afholdes af Statslaan, vil det være en Opfordring til netop at fremskynde den Slags Arbejder. Og det ærede Medlem kommer halvt mod sin Villie og halvt med sin Villie netop til at fremskynde saadanne Foranstaltninger, som han egentlig helst saa udkudte. Det er der imidlertid ikke noget at gøre ved. Paa den anden Side tror jeg for min Del, at det er heldigt, at dette sker. Der er nemlig fra Jernbanernes Side et stærkt Ønske om, naar Jernbaneanlæg ere vedtagne, da at fremskynde dem, ikke mindst fra Privatbanernes Side. Det kan ske, naar dette Forslag vedtages, og Forslaget vil blive en økonomisk Foranstaltning, idet man saa ikke behøver at laane Pengene til dyre Renter, men kan faa dem udbetalt af Statskassen.

Vil man derefter se, hvorledes det vil stille sig til næste Aar, tager jeg først det Finanslovsforslag, der er vedtaget af Folketinget, og som rimeligvis ogsaa vil blive vedtaget her. Der ere de Udgifter, der ere foranledigede ved den store Jernbane-lov, 2,800,000 Kr. og til Esbjerg Havn 800,000 Kr. Det er altsaa 3,600,000 Kr. paa dette Omraade. Dernæst kan man regne, at der paa Tillægsbevillingsloven vil komme Beløb frem, fordi Jernbaneloven forudsætter, at hvad der er sparet i eet Finansaar, kan komme til Udbetaling i et senere. Der er altsaa den Mulighed, at hvad der endnu ikke er kommet til Udbetaling i de Finansaar, der ere gaaede, siden Jernbaneloven blev vedtagen, kan, hvis Trafikministeren og Finansministeren blive enige om det, komme til Udbetaling i næste Finansaar, 1912—13. Med Hensyn til Jernbaneloven skal jeg oplyse, at hvis man tager de 3 Statsregnskaber og Finanslovsforslaget i Aar med Tillægsbevillingslovsforslaget, er der kommet til Udbetaling 11,100,000 Kr. med et rundt